

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 24

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 29 de la Llei 35/2006, de l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 270-00011/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 29 de la Llei 35/2006, de l'impost sobre la renda de les persones físiques. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, els presentem avui, presentem a la cambra, una proposta de resolució per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats. És una institució parlamentària que hem fet servir no amb la freqüència segurament desitjable però que l'hem fet servir altres vegades i que en aquest moment no ens queda cap altre camí més que utilitzar-la, en funció del contingut, del tipus de proposta que els presentem.

El marc d'aquesta proposta, senyores i senyors diputats, és un marc molt complex, de crisi i de crisi que pateixen bàsicament les nostres empreses, els nostres treballadors, milers de professionals i milers d'autònoms. De fet, és una iniciativa molt pensada per ajudar ben modestament autònoms i professionals –ben modestament, per la repercussió que vostès veurà que té en l'àmbit de la tributació la mesura que els proposem. Crec que hi ha un acord comú de tots i totes en el sentit que serien necessàries, que són necessàries unes certes mesures que ajudin l'activitat dels autònoms. Més enllà, quantes vegades –quantas vegades?– sentim tots els grups parlamentaris omplir-se una vegada i altra la boca d'«ajut als pobres autònoms i als pobres professionals, que viuen un moment tan i tan delicat»? Bé, això ho pretén; aquesta iniciativa pretén modesta mesura per ajudar aquest col·lectiu.

És veritat que hem endegat un conjunt de mesures macro, importants, en l'àmbit dels ajustaments –en caldran més–, en l'àmbit de les reformes, que justament hem acabat de començar amb la reforma del mercat laboral –en caldran més–, tant en l'àmbit de política energètica com en l'àmbit del sistema financer com en l'àmbit de les pensions –en caldran més. I és veritat que hem tingut també un conjunt de mesures d'ordre més petit, que pretenien d'una manera modesta ajudar les nostres empreses a poder combatre la crisi amb més instruments. Aquest era l'objectiu: combatre la crisi amb més instruments. Algunes, la majoria, és clar, les ha endegat el Govern i algunes les hem plantejat des de l'oposició. No cal que recordi aquí, senyores i senyors diputats, l'escassa fortuna que les iniciatives que provenen de l'oposició troben en una cambra com aquesta; una escassa fortuna, perdoni, per no dir que nul·la. Però ho hem intentat; ho ha intentat aquest grup parlamentari, ho han intentat el Partit Popular, ho han intentat Ciutadans. Un conjunt de mesures per ajudar, petites, modestes, més ambiciosos o menys, per ajudar a combatre la crisi –sense massa èxit, ja ho reconec. Bé, doncs, aquesta mesura està incardinada en aquest marc: crisi, empreses destruïdes, treball destruït, professionals patint, autònoms patint i a veure com resolem en part, des d'aquesta casa, els problemes que aquest col·lectiu té. I això ho hem hagut de fer amb la voluntat de resoldre un problema que se'ns presenta en la legislació de renda i d'IVA amb relació al tema dels autònoms i al tema concretament de la utilització de vehicle propi –una cosa ben elemental. És a dir, el vehicle afecte a l'activitat; quin tractament té per IVA i per IRPF. I si llegim atentament l'impost sobre la renda de les persones físiques, en l'àmbit dels elements patrimonials a efectes de l'article 29 de la Llei de renda, tenen un tractament diferent al que tenen per IVA. Tan elemental com això. I proposem una lectura que convingui als interessos dels autònoms, a saber, conciliar, harmonitzar les dues lectures: IRPF, IVA. Com? Ben senzill, amb una mesura que digui que, com a element afecte al patrimoni, aquell vehicle utilitzat per aquell autònom com a mínim té el 50 per cent en l'àmbit de la deducció. Ben senzill –com a mínim.

L'impost de la renda de les persones físiques en aquest capítol és molt rígid –és molt rígid–, segurament perquè el legislador, sempre tem, jo crec que no fonamentadament..., però el legislador sempre tem que a veure si algú s'escaparà

amb el tractament que li doni a la utilització del vehicle i l'activitat empresarial. En canvi l'IVA és més flexible. I en moments de crisi aquest grup parlamentari el que els diu a vostès, senyores i senyors diputats, és: «Home, potser la situació aconsella una interpretació flexible.» No que abonem –no cal ni dir-los-ho, eh?– una actitud relaxada per part dels autònoms i dels professionals amb relació als avantatges que poden tenir; no plantegem això. Plantegem que vostès tinguin una interpretació flexible. Això rau en la confiança que nosaltres tenim en els contribuents, que evidentment quan parlem de bosses d'evasió fiscal sabem on són les bosses d'evasió fiscal. Però, en canvi, quan parlem d'autònoms i d'empresaris petitets, sabem que el seu marge de maniobra a fe de Déu que és petit; i si no és tan petit, a fe de Déu que té una transcendència més limitada que les grans bosses de frau fiscal. Suposo que no hi haurà ni un sol diputat que representi avui un partit d'esquerres en aquest hemicicle que això ho discuteixi; seria el món a l'inrevés –seria el món a l'inrevés. Són capaços de fer-ho, jo ja ho sé, però sembla raonable creure que per tanta gent en l'àmbit dels autònoms..., avui pot gaudir d'aquesta interpretació, diguem-ne, més flexible, menys rígida, doncs, ho aprofitem.

Això passa senzillament, senyores i senyors diputats, per incloure un paràgraf nou en l'article 29 de la Llei 35/2006, que és justament *elementos patrimoniales afectos* de la Llei de renda. És per aquesta circumstància que ens veiem obligats a presentar aquesta modificació que sotmetem a la seva consideració al Parlament espanyol. I el que proposem és, entre el punt 2 i el punt 3 de l'article 29, *elementos patrimoniales afectos*, incloure un paràgraf amb el tenor literal següent: «Quan es tracti de vehicles automòbils de turisme i els seus remolcs, ciclomotors i motocicletes amb afectació parcial a l'activitat...», tanta i tanta gent; no són aquella gent que té tres cotxes, sap? És la gent que en té un, un ciclomotor o una camioneta i l'utilitza evidentment també en l'àmbit privat. No parlem dels que tenen tres cotxes, parlem dels que en tenen un, una motocicleta, un petit camió, una camioneta. Parlem d'aquesta gent. Doncs, bé: «Quan es tracti de vehicles automòbils de turisme i els seus remolcs, ciclomotors i motocicletes amb afectació parcial a l'activitat es presumiran a efectes del desenvolupament de l'activitat empresarial o professional en la proporció com a mínim del 50 per cent.»

Veiem en moviment de qui parlem. Parlem d'un professional que es dedica, doncs...

Fitxer 25

...[l'àmbit], doncs, de l'arquitectura tècnica a recórrer obres i té un cotxe, i es compra un cotxe, el que diem és tinguem una interpretació laxa en la utilització, com a mínim d'aquest cotxe el 50 per cent efecte a l'activitat professional. O bé, un botiguer, que té un negoci ben senzill i que decideix comprar, el botiguer, que decideix comprar, que té un negoci singular, i que decideix comprar una camioneta i se li discuteix o no quan té efecte a la seva activitat personal i quan és de gaudi. Doncs deixem que ho demostrï el contribuent, i posem la cautela de com a mínim amb una proporció del 50 per cent. Per què aquesta cautela? Doncs, ben senzill, per batallar amb garanties d'èxit en l'àmbit de l'Agència Tributària. Ben senzill.

És a dir, el responsable, el professional de l'Agència Tributària que mereix, no cal dir-ho, tots els respectes dels diputats i diputades d'aquesta cambra, té una visió restrictiva de com ha d'utilitzar justament aquest hipotètic benefici per aquell petit autònom o professional, normal, entre d'altres coses perquè la llei li dona aquesta visió restrictiva. I la gent en l'àmbit tributari diu: «Escolti, a mi la llei em diu això, si em digués el que vostè m'explica jo naturalment li donaria la raó, però com que la llei em diu això, jo em veig obligat a aplicar una visió restrictiva d'allò que vostè em demana». «Li prometo –li prometo–, senyor inspector, que jo utilitzo aquest cotxe pràcticament per l'activitat professional, majoritàriament per l'activitat professional, i li puc dir que el 30 per cent, potser el 30 per cent, és per l'activitat privada, consideri'm el 70.» «No, perquè la llei té un caràcter restrictiu.»

Des del meu punt de vista, modestíssim punt de vista, això sempre és negatiu –sempre–, però en època de crisi és letal. I no estem parlant d'empreses grans o mitjans, ni petites, estem parlant d'autònoms i de professionals, gent que té dificultats per seguir, i aquesta modesta aportació és el que proposem. Compte!, que introduïm un element que permeti que això es consideri el Parlament espanyol, –vet aquí la limitació–, perquè és allà on aquesta modificació es pot realitzar. I què demanem als grups que donen suport al Govern? Diu: «Simpatitzin amb allò que diem.» I, no, de

veritat, no esgrimeixin problemes de procediment, perquè els problemes de procediment, doncs, segurament en una situació tan greu, escolti'm, ens els podríem estalviar. Però això ho direm a la rèplica si l'esmena a la totalitat està enfocada des d'aquest punt de vista per part dels grups que donen suport al Govern. La nostra idea és ben clara, és una proposta que inclou un paràgraf que quan parlem de vehicles automòbils com a mínim es consideraran efectes a l'activitat com a mínim un 50 per cent. I no pretenem res més i res menys que això, un modest ajut però que té significació per a molts sectors.

Jo els invito a vostès a anar a associacions de petits comerciants, de gent que ven en l'àmbit ambulant, de professionals de col·legis professionals i preguntin, no cal que creguin la paraula d'aquest diputat, vostès vagin als col·legis i a les associacions i preguntin. Diu: «Això dels autònoms que tenen aquesta dificultat quan arriba la inspecció de l'Agència Tributària, això és una imaginació d'algun legislador o és una realitat concreta?» I els col·legis parlaran per aquest diputat, les associacions parlaran per aquest diputat i li diran «tenim un problema molt greu», que fa, atenció!, que, naturalment, en una època de crisi la gent s'ho pensi molt si un cotxe l'ha de comprar o no, perquè, evidentment, això no ajuda al tipus de tractament que té.

Què els diem? Home, siguin flexibles amb nosaltres, no cal que ajudin a aquest grup parlamentari, ajudin als autònoms. No cal que entenguin el que diem nosaltres, entenguin el que diuen aquests petits empresaris. No cal que simpatitzin amb la idea que portem al cap, simpatitzin amb els autònoms. No cal que trasbalsin res, incloguin un punt, no ens fem il·lusions, és una mica com allò d'aquest matí, això és una proposta que si prosperés seria una bona proposta d'unitat del Parlament de Catalunya en defensa dels professionals i els autònoms i el Parlament de Madrid. Jo tinc, sap, sospites fundades que allà patirem el que no està als escrits, això ja ho sé, però anem a donar... Tenim una bona oportunitat per presentar un [#], un element d'unitat en defensa dels autònoms, en defensa dels professionals per fer una modificació reglamentària, per anar a Madrid, per defensar els autònoms catalans i els empresaris catalans i els professionals catalans. Jo crec que aquest argument senzillament és tan de pes que em sembla que vostès podrien, de veritat, subscriure allò que els diem.

Acabo, president, dient, quin és també l'objectiu d'aquest tipus de proposta que els fem? Home, modestament, reforçar una mica la confiança de la nostra gent. Miri, vostès, segur, com jo i com els diputats de Convergència i Unió, i del PP i de tot arreu, anem per territori –anem pel territori– la desmoralització és total, les bones notícies no arriben mai, una notícia pitjor que l'anterior, ara com ara la gent al territori està absolutament cremada, desmoralitzada, desmotivada, no hi ha una bona notícia, parlem de l'increment d'impostos, parlem una i una altra vegada..., etcètera, no m'allargo. Tenim l'oportunitat d'enviar una modesta, petita, bona notícia al territori, als modestos autònoms i als modestos professionals, amb una decisió ben senzilla, que això prosperi. Ho defensem a Madrid, i que Déu ens doni sort a l'hora del tràmit parlamentari al Parlament espanyol, fàcil no serà. Demano, senyores i senyors diputats, que ho entenguin i que siguin capaços...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

–acabo, president, ara mateix– ...de superar la temptació partidista de presentar una esmena a la totalitat de devolució senzillament perquè ho presenta Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris que donen suport al Govern, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó, hem entès el que vostè ens proposa, eh?, de fet és digne de ser tingut en compte, vostè ens diu «acabem amb una presumpta, una certa desigualtat amb el tractament que dos impostos diferents fan de situacions iguals a saber vehicles que estan efectes a l'activitat empresarial», però aclarim que estan efectes a l'activitat empresarial quan qui tributa són persones físiques, eh? –ja veurà perquè li dic això– i, per tant, no

societats. Molt bé. Vostès diuen, molt bé, quan una persona física fa la declaració de l'IVA, la reglamentació actual de l'IVA li permet deduir-se un 50 per cent, quan ha de fer la declaració, per cert, un 90 per cent de la quota corresponent no només a l'adquisició, crec que vostè ho ha dit, no sé si ho ha dit, sinó a part de l'adquisició també a totes aquelles despeses relacionades amb el manteniment del vehicle: mecànic, entenc que és gasolina, etcètera –aquesta és la regulació actual de l'IVA–, l'adquisició que també inclou la importació, l'arrendament, la sessió d'ús, tot aquest, i vostès ens diuen, clar, en canvi ara –ho dic perquè vegi que nosaltres hem valorat la seva proposta en allò que té de raonable, eh?–, quan una persona que té activitat empresarial però que fa la declaració de la renda, per tant, tributa a través de l'IRPF, no tributa a través de societats perquè no ha constituït una societat o –ara entendrà perquè li dic això–, es compra un vehicle no té dret a deduir-se un 50 per cent de la despesa a l'hora de fer la declaració de l'IRPF. Ho dic perquè vostè amb les dots literàries que el caracteritzen i que tots celebrem, ja ho sap, ens diu «vagin vostès a les associacions de comerciants o vagin a parlar vostès amb els botiguers...» Escolti, vostè sap igual que nosaltres que en la majoria, no exclusivament, però en la majoria dels casos aquest tipus de negocis estan formalitzats a través de societats, en la majoria dels casos, i a les estadístiques em remeto, eh? Però dic això només com una nota a peu de pàgina perquè vostè amb aquesta propensió a discursos literaris ens feia una mica aquesta història del pobre autònom i a continuació sense que ens n'adonéssim ja saltava al botiguer i a l'associació de comerciants i llavors acabàvem fent un *totum revolutum*... Escolti, no estem parlant de societats, estem parlant de professionals, etcètera. Molt bé.

Per tant, vagi, d'entrada... Clar, fixi's, aclarim també... La regulació de l'IRPF què ens diu? No es pot deduir a no ser que aquell vehicle estigui a efecte exclusivament a l'activitat empresarial. En aquest cas sí. I detalla, la furgoneta –no ho diu així, però ja m'entén– es pot deduir a l'IRPF, ja està previst; l'autocar es pot deduir, els cotxes d'autoescola, no ho diu així però vostè sap perfectament com ho diu en aquest moment la normativa que regula l'IRPF, els cotxes d'autoescola, es pot deduir, inclús els cotxes dels agents comercials es poden deduir. És a dir, hi ha una sèrie de previsions en tots aquells casos que es presumeix que l'ús privat del cotxe es donarà

només, diguem, en els moments en què l'activitat empresarial està aturada, el cap de setmana, per entendre'ns, i, per tant, es pot considerar que l'ús privat és irrellevant i que, per tant, es pot considerar que l'ús d'aquell vehicle és exclusiu, està afectat exclusivament a l'activitat empresarial, en aquests casos la normativa vigent de l'IRPF ja preveu la possibilitat de la deducció. I tant, senyor diputat, perquè el que busca en aquell cas la normativa de l'IRPF precisament és evitar la confusió de patrimonis, perquè vostè entendrà que és difícil distingit en quina mesura estem parlant de patrimoni privat, d'ús particular, o estem parlant de patrimoni afectat, efectivament, a l'activitat empresarial. En canvi, vostè també coneixerà que quan en l'IVA van intentar resoldre aquesta qüestió... Vostè diu: «És que això ja ho van solucionar quan van fer aquesta regulació de l'IVA, apliquem aquesta solució de l'IVA.» En el cas de l'IRPF tenia que veure també en el problema que suposava la declaració d'aquests béns en la mesura que eren considerats autoconsums, i és a partir d'aquí per un problema de gestió de l'IVA que es resol l'afectació del 50 per cent i la deducció del 50 per cent.

Per tant, podríem dir «escolti, a més explicat per vostè amb aquesta profusió literària, doncs, això fins i tot sona molt bé, sembla molt raonable, però nosaltres, com a grup parlamentari, després de pensar-ho bé hem vist que hi ha una sèrie de problemes de diversa índole, de diversa naturalesa, que ens porten a decidir de manera molt tranquil·la, molt raonable i de manera molt sensata, que la seva proposta no mereix el nostre suport, i de la mateixa manera que vostè ha exposat la proposta amb tot allò que té de raonable nosaltres ara intentarem exposar els arguments que ens porten a entendre que no hem de donar-li suport amb la mateixa actitud raonable i sensata.

D'entrada, una reflexió si vol més de filosofia fiscal. Vostè diu: «Armonitzin situacions iguals.» Bé, armonitzin situacions iguals amb relació a impostos que es graven coses diferents, perquè en un cas estem gravant el consum i en l'altre cas estem gravant les rendes. Per tant, no és absurd que en un cas es tracti d'una manera aquesta situació i en l'altre cas es tracti d'un altre, perquè en un cas, repeteixo, s'està gravant el consum en el cas de l'IVA i en l'altre s'està gravant les rendes, diguem, i, per tant, aquí tampoc no hi hauria aquesta radical incoherència que podria semblar que hi ha quan vostè explica el problema. Però, vostè ho ha anticipat, en segon lloc i no menys important,

escolti, no seria difícil fer un ús fraudulent, podem dir, d'aquesta modificació normativa, és a dir, d'aquesta afectació del 50 per cent.

Ja sé que vostè, escolti, ja sé que vostè té una comprensió de la legislació fiscal diferent de la nostra, ja sé que per vostè, pel que entenc, per les cares que fa ara i pel que ha dit abans, a l'hora de legislar dins dels criteris de prudència no s'ha d'incloure preveure els efectes contraproductius que pot tenir una norma fiscal, els efectes contraproductius en termes de mal ús, d'ús fraudulent. Vostè diu: «No, no, escolti, és que aquesta norma està plena de bona fe.» Miri, no li nego, està plena de bona fe, però potser pot tenir molts efectes contraproductius, potser aquesta suposada, diguem «no discriminem els autònoms» potser es pot convertir en una font de discriminació a partir del moment en què es fa un ús fraudulent. Per què senyor president. quin és el problema del frau? El problema del frau, senyor diputat, jo estic segur que vostè estarà d'acord amb mi, no és que l'Administració tributària recapti menys, el problema del frau és que és una font d'inequitats horitzontals, és una font d'injustícia el frau, perquè vol dir que persones en situacions iguals estan pagant diferent, quan haurien de pagar igual.

Per tant, en nom de la justícia i de l'equitat fiscal evidentment –vostè pot fer totes les cares que vulgui–, però, evidentment, que hem de tenir en compte quins riscos té en termes de frau una normativa fiscal, aquesta i totes. I diu: «Oh, és que aquí potser podem...

Fitxer 26

diguem-ne[#], controlar des del punt de vista de la reglamentació. Podem fer que en el reglament estigui ben regulat, o podem posar tota la inspecció que calgui... Bé, bé, però això ja és una prova que aquí hi ha un risc, diguem-ne, no?

Però, ja sap vostè que a vegades les decisions és per suma de motius. Jo no sé si aquests dos motius que li he exposat fins ara serien suficients per rebutjar la seva proposta, però quan vegi els dos motius que falten, que són els que li he anunciat

abans que vostè intervingués, que tenien que veure amb el procediment, doncs, quan vegi aquests dos motius entendrà que per nosaltres la suma de tots els motius són els que ens han dut a rebutjar la proposta.

Perquè escolti, senyor diputat, les qüestions de procediment són molt senzilles, tenen a veure amb el moment, que han elegit vostès, per aprovar això, i amb la via que han elegit vostès per aprovar això. Escolti, final de legislatura, penúltim ple: vostè sap que amb sort això arribarà al congrés dels diputats d'aquí un any. Per cert, qui defensarà aquesta proposta, senyor diputat? A la millor cap dels que estem aquí serem diputats d'aquí a un any, senyor diputat. Però això, consideracions a banda.

Escolti, i vostè ha insistit una i altra vegada al llarg de la seva intervenció –per sort les intervencions en aquest Parlament queden totes gravades i escrites al diari de sessions– que el context que explica, que justifica, que motiva aquesta proposta és ajudar els autònoms en temps de crisi –ajudar els autònoms en temps de crisi: la crisi, la crisi, la crisi, la crisi–, escolti, ja els ha explicat a aquests autònoms que vostè vol ajudar que amb sort això es debatria, debat d'admissió a tràmit al Congrés, de presa en consideració, d'aquí a un any sinó d'aquí a un any i mig? I que després ve un període d'esmenes?, i que l'aprovació final pot ser que no sigui fins d'aquí a dos anys?, que és que preveu que la crisi d'aquí a dos estigui en el seu moment més dur, senyor diputat?

Vostè efectivament vol ajudar els autònoms en temps de crisi portant una proposta de modificació de la normativa de l'IRPF, que és competència, al Congrés dels Diputats, a través del Parlament de Catalunya? Nosaltres ens podem sentir molt útils, però escolti, l'efecte de la seva mesura és ben descriptible. I, per tant, hi insisteixo, per un cantó hi ha la qüestió del moment –final de legislatura– però per un altre hi ha la qüestió de la via escollida.

Escolti, l'altra vegada em va passar el mateix. Recordo que van presentar una proposició de llei per elevar al Congrés dels Diputats, i per un moment vaig[<#>] pensar, és clar, és que Convergència i Unió no va treure cap diputat a les eleccions generals, perquè si no..., ja no..., estava confós, sí que en tenen, vostès tenen diputats a

Madrid, em sembla, no? Escolti, doncs, que ho portin allà directament! I debatin-ho allà!, que és on s'haurà de debatre finalment. Elegeixin la via normal.

Jo m'imagino que a vostè l'ha vingut a veure algú. A vostè l'ha vingut a veure algú, i ha dit, «escolti que hi ha una discriminació, etcètera», i vostè, amb tota la bona intenció del món ha dit, «escolti, no es preocupin, jo això els ho arreglo». Llavors, vostè, per arreglar això, el que se li ha ocorregut, certament, és fer una proposició de llei al Congrés..., al Parlament de Catalunya per elevar-la al Congrés dels Diputats? Ja els ho ha explicat, diguem-ne..., no li sembla una mica estrany, senyor diputat, la via elegida?

Per tant, la suma de tots aquests motius ens porta a entendre que és una proposta que tampoc és que mereixi la nostra confiança, diguem-ne, no? Ja no dic «moderada», ni «entusiasta», no la mereix.

Deixi'm acabar amb dues consideracions finals. Una, al marge de la lletra de la proposta, eh?, entengui'm bé. Escolti, els nostres sistemes fiscals, en general, l'evolució que han tingut els últims vint anys –els nostres, em refereixo als països d'Europa occidental– ha sigut una evolució cap a descompensar-los més. És a dir, les rendes del treball, com que era un factor productiu menys mòbil –ja m'entén el que vull dir–, tributen, i no hi ha qui s'escapi, i les rendes del capital, les rendes de l'activitat empresarial, deixant a banda, ja li ho dic, deixant a banda la proposta, vostè està pensant en els autònoms, ho sabem, però en general, han tingut una evolució favorable, no descompensem encara més els nostres sistemes fiscals, senyor Teixidó. És a dir, jo tinc la sensació que a vegades vostès, és clar, que la seva filosofia, la filosofia que inspira el seu model fiscal potser és que és aquesta! Després vénen, «oh, és que vostè ens diu que són de dretes i vostè..., demagògia», ens enfadem... Jo no li dic si són de dretes. Jo li dic que vostès proposen coses que, en general, es corresponen amb el pensament fiscal de la dreta, perquè sembla que vostès pensen: «Que paguin els treballadors, que paguin les rendes del treball...», i escolti, els patrimonis, les herències, el capital..., tot això que no pagui res –tot això que no pagui res. No dic que sigui aquest el cas. Jo dic que una vegada més un té la sensació que la música que hi ha darrere de la proposta té bastant a veure amb aquesta filosofia,

amb la qual jo, sincerament, els associo, vist el que he vist al llarg d'aquesta legislatura.

I després, deixi'm una última reflexió final. Senyor Teixidó: hi ha crec que, també, un problema, que vull ser molt honest i molt sincer a l'hora de considerar la proposta que ens han fet vostès, que el resumiria amb la paraula «reciprocitat». Vostès ens han dit –vostè de fet ha fet servir la paraula, no?–, vostè ha dit, «escolti, siguin *raonables*». La proposta que fem nosaltres és raonable. Se la mirin..., raonablement. Igual que nosaltres la presentem raonablement, tinguin-la en compte. Clar, si nosaltres podem ser tot el raonables del món que calgui, diguem-ne, de fet és el que intenta aquest Govern i els grups que li donen el seu suport. Però és que vostès es comporten de manera *irraonable* una i altra vegada, senyor Teixidó.

Vostès, aquest matí, han rebutjat una proposta que és, diguem-ne, l'expressió màxima de la *raonabilitat*, que és una proposta de pujar una mica la tarifa, els trams més alts de l'IRPF, per tal, simplement, senyor diputat, que els costos de la crisi es reparteixin d'una manera mínimament equitativa –que els costos de la crisi es reparteixin d'una manera mínimament equitativa–; que els costos de l'ajust fiscal derivat, conseqüència de la crisi, es reparteixin d'una manera mínimament justa i equitativa. I vostès voten en contra, i fan tota una retòrica, etcètera. Escolti, vostès no s'hi comporten gens de manera raonable, gens ni mica. El que han fet aquest matí vostès no n'és gens de raonable. De fet, és l'exemple del comportament no raonable, de menystenir principis bàsics com són l'equitat fiscal, la distribució justa de les càrregues fiscals, etcètera.

Per tant –acabo, senyor president–, nosaltres, deia «enviïn una bona notícia als ciutadans». Aquest matí, aquest Parlament ha enviat una bona notícia als ciutadans, fent el que ha fet amb l'IRPF. Això és una bona notícia per als ciutadans de Catalunya, i la majoria de ciutadans de Catalunya estan d'acord amb el que hem aprovat aquest matí, i vostès han sigut incapaços de donar-li suport.

Per tant, també per això nosaltres creiem que no tenen vostès l'autoritat moral suficient i necessària per demanar-nos que ens estudiem res. I no pateixi, vostè em diu «no em digui que no, si em diu que no a mi no m'està dient que no a mi, si em diu

que no a mi està dient que no als autònoms». No pateixi que els autònoms d'aquest país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...senyor diputat, saben perfectament que qui més ha fet per ells aquests últims anys és aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó, pot fer un torn en contra.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor Comín, senyores i senyors diputats, avui hem enviat una gran notícia als autònoms d'aquest país, als treballadors d'aquest país i als empresaris d'aquest país. Vull [dir#] una gran notícia, a saber, l'any 2012, gravarem els rics, i si paguen tots tindrem 75 milions d'euros per combatre el dèficit del 2010. Aplaudiments generalitzats. Una gran notícia. Han enviat més notícies aquests dies recents. Diu, per exemple, «per ajudar-los, incrementarem l'IVA». Aplaudiments generalitzats. «Per ajudar-los incrementarem els impostos en l'àmbit de les transmissions patrimonials, els actes jurídics documentats, i les matriculacions.» Això sí, això és «la roja». Tots contents perquè vostès són capaços d'enviar aquestes notícies una i una altra vegada.

Però això, que ja forma part del discurs, que fins i tot a vostè i a mi ens avorreix aquest debat, i cadascú, escolti'm, vagi com vagi davant de l'opinió pública i aviat sortirem de dubtes, de què pensen de vostès i de què pensen de nosaltres. Aquest no és el debat. Vostè ha emprat tres minuts, diputat, tres minuts, els he comptat, per explicar-nos –compte– que un autònom, i que un professional no és una societat –tres minuts–, diu «és una persona física». Home, per l'amor de Déu! Tres minuts per explicar-nos que un autònom és una persona física. És que l'autònom, la qualitat

intrínseca d'un autònom és una persona física. No cal que empri ni un segon per explicar això.

Però això és el que serveis per la *parole, parole, parole, parole, parole...*, per no entrar justament en el contingut de la qüestió. No, no, no, no, no, no, no, no... Escolti, vostè el que no entén, segurament perquè no ho ha viscut mai és la dificultat d'un autònom que va una inspecció d'Hisenda – i això la gent sí que ho entén, entén?–; no entén, no acaba d'entendre exactament la filosofia en l'àmbit fiscal de les descompensacions dels models fiscals. Això no ho entendran però un autònom entén perfectament que va a veure el seu inspector d'hisenda, li presenta una declaració, ha ajustat una part de la despesa i de la inversió per poder-s'ho deduir per l'IRPF, i aquell inspector li diu: «Això no li puc donar per bo perquè la llei ho impedeix». (*Veus de fons.*) Exacte, aquest és el debat, i això és el que han d'explicar als autònoms, i nosaltres, el que els diem és –el que els diem és– que hi ha la possibilitat d'aprofitar un canvi en aquest àmbit perquè això no es materialitzi. (*Veus de fons.*) Escoolti això, escolti això. Si entrarem en totes les qüestions que vostè ha dit, no pateixi. Si és que és tan fàcil entrar-hi, si és tan fàcil d'entrar-hi.

Després de dir el que ens ha dit, de recordar-nos que un autònom és una persona física (*veus de fons*). Vostè ens ha dit que un autònom era una persona física com si aquí algú plantegés que un autònom és una societat. Per l'amor de Déu! Si és que no es pot pujar a la tribuna per dir aquest tipus de coses, Comín! –si vostè m'ho permet.

Ha entrat..., ara anem a parlar dels problemes, ara entrarem a parlar dels problemes. Quins són els problemes? Quatre. Perquè els grups que donen suport al Govern no puguin dir, «escolti'm, endavant amb aquesta iniciativa». Quins són els quatre? U: ep!, són coses diferents, en l'àmbit de l'IVA i en l'àmbit de l'IRPF. Estem tractant objectes tributaris diferents. Graaan descobriment. Perquè estem afectant finalment la vida d'aquell autònom en l'àmbit d'aquella inversió, d'aquella despesa, proposem l'harmonització. Primer problema per no votar això.

Segona: l'ús fraudulent. Tornem-hi. Vostès creuen, estan investits de la idea de que la gent és, justament, en l'àmbit dels impostos, sempre tenen la tendència al frau. I si no ho creuen, per què ho diuen? Si vostès això no ho creuen, però perquè ens ho

repeteixen permanentment? No, no, no, no, és que pot haver-hi gent que tingui conductes fraudulentess..., pot haver-hi gent que això ho aprofiti per fer un frau a l'Administració. Estem parlant d'aquell autònom, d'aquell botiguer, que és un autònom o un professional en l'àmbit d'un col·legi, que es compra un cotxe, que va pel país, que va voltant fent la seva activitat i demana poder deduir la despesa que realitza en funció de la utilització que té d'aquell vehicle o d'aquella camioneta. Comín, és d'això del que estem parlant, no estem parlant d'una altra cosa. Estem parlant que aquella persona que va amb aquella *camioneta*, que fa la seva feina, que la té per al cap de setmana, etcètera, un botiguer, un aparellador, un professional com n'hi ha tants i tants i tants pugui tenir –pugui tenir– aquest tractament, sense que l'Agència Tributària tingui un argument d'autoritat legal que digui, «no, no, escolti'm, això ho sento i no puc fer-ho». Ah!, «és que aquí pot haver-hi frau...» «És que aquell autònom pot fer frau», i clar, això, llavors, implicaria –*finale*–, la filosofia de la descompensació dels models fiscals que és tan estimada per la filosofia fiscal de la dreta –*bueno*, escolti, de matrícula. La descompensació dels models fiscals, una filosofia *cara* a la dreta, i escolti'm, no digui... Bé, molt bé.

Tercer argument, tercer problema perquè això no es pot votar. Diu, home, «ho porten tard». Però quina barra, Comín! Vostès ens diuen a nosaltres, després de les iniciatives que hem portat a aquesta cambra, quan ens han portat una retallada quan s'acaba pràcticament la legislatura ens acusen que portem una iniciativa tard aquí. Però quina barra!... –Sí, sí, posi la cara..., tapi's els ulls. Però com ens pot dir que aquesta és una iniciativa que arriba tard en una època de crisi? Arriba quan arriba, després de moltes iniciatives que hem presentat i vostès materialment se les han carregat. No arriba tard, arriba quan arriba. Però això no poden dir vostès, que ens envien una retallada –una retallada– quan s'acaba la legislatura, que aquestes sí que són mesures que arriben tard, i malament. I vostè ens diu, «home, és que aquesta iniciativa han de veure vostès el moment que han escollit», però quin moment han escollit vostès en l'àmbit de les retallades...? Sí, sí... Això, vagi fent així i a veure qui ho entén.

I la quarta, diu, «home, vostès tenen diputats a Madrid», «vostès tenen diputats a Madrid per presentar aquesta iniciativa». Nosaltres, el que hem fet, Comín, és el

següent. Entendre que hi havia una majoria possible, de manera natural, en aquesta cambra, per portar aquesta iniciativa al Parlament. Pot tenir vostè la seguretat que això anirà al grup parlamentari de Convergència i Unió, que ho presentarà la propera setmana, però els donàvem a vostès la possibilitat

Fitxer 27

...[#] com a cambra –com a cambra– de portar aquesta iniciativa. Però a vostè naturalment això el molesta profundament. I sap per què el molesta profundament, diputat Comín, perquè això no ho han parit vostès, ve d'un grup parlamentari de l'oposició i tenen aquesta tècnica lamentable de tot allò que ve de l'oposició no val. Tenen aquesta tècnica, tenen aquest orgull parlamentari de tot allò que ve de l'oposició no val. I estem tips d'aquest tipus de conducta.

És una iniciativa que ajuda la gent, és una iniciativa modesta, que no els compromet a res, que la portem a Madrid, que ho podem fer complementàriament els grups. Ep, si vostès tinguessin un grup de diputats amb una autonomia necessària per presentar aquesta iniciativa i convèncer els socialistes espanyols... Però ho podem portar amb Esquerra, ho podem portar amb Iniciativa, podem portar junts aquesta iniciativa, els grups parlamentaris. Ep, i amb el suport de la iniciativa que ha aprovat el Parlament de Catalunya. No seria raonable?

Torno a repetir la idea: no seria raonable que els grups parlamentaris, Convergència, Esquerra Republicana, el Partit Socialistes de Catalunya i Iniciativa, presentessin com a grups a Madrid una iniciativa que ja ha aprovat el Parlament de Catalunya? De què té por? De què té por que el Parlament de Catalunya pugui tancar un acord d'aquestes característiques? Aquests han estat els problemes.

Diu: «Home, és sospitós que no ho presentin al Congrés.» Presentem-ho junts i ho presentem amb l'aval d'aquesta cambra. Primera qüestió. La segona: van tard, per Déu. La tercera: el frau. I la quarta: realitats distintes per impostos distintes. I després em ve amb un rotllo final de si la dreta, si els models de descompensació, si les [#]. No

li vull ni contestar, Comín, ni contestar vull, perquè la gent que pugui seguir aquest debat no ho mereix, no mereix que quan estem parlant dels autònoms, estem parlant d'una modificació tècnica, d'una variació de posar un paràgraf en una llei espanyola que pot servir per [#] els seus problemes, li vinguem aquí una història de dretes i d'esquerres i de filosofies. Aquest és el seu rotllo, però no és el nostre. És el seu rotllo, però no és el nostre, i no volem que ho sigui.

Vostès són capaços de fer aquí un discurs de *parole* i *parole* i problemes i històries i models i descompensacions per dir als autònoms que no els dona la gana perquè sospiten i recelen que facin frau. Vet aquí la política del tripartit: sospiten i recelen que facin frau, i «home, a veure si descompensarem encara més les coses del que estan». Que ho digui jo té una importància relativa, però jo li asseguro que els autònoms prenen nota d'aquestes coses.

Clar que ens han vingut a demanar-ho, clar que ho presentarem a Madrid, però teníem l'oportunitat de fer-ho aquí conjuntament. Digui'm un sol argument de la meva exposició, un sol que pugui traduir-se a dir: «Escoltin, és que aquí vostès tenen un cert avantatge.» Si només proposem fer-ho amb vostès.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Només demanem fer-ho amb vostès en defensa dels autònoms en un moment de crisi per enviar un missatge de «miri, això ha anat bé, home, doncs, això ha anat bé». Ah, no, això no pot anar bé, perquè el Govern sosté que això pot ser una base de frau dels autònoms amb relació a la utilització d'aquesta figura fiscal. Imperdonable.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El senyor Comín Oliveres demana per parlar.)

El president

Contradiccions? Un minut, senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor Teixidó, a part que vostè ha ratllat la mala educació, l'ha ratllat, no l'ha arribat a traspassar, jo no ho faré, jo no li diré: «Teixidó», li seguiré dient «senyor diputat», deixant això a banda (*remor de veus*), senyor diputat, sap què passa, que vostè per rebatre els meus arguments els ha de tergiversar i per sort això està gravat. I vostè – sento que li faci servir aquest verb que li molesta tant– va i per guanyar el debat menteix, perquè jo no he empleat tres minuts en cap moment per explicar que un autònom no és una societat; el que he fet és aclarir que vostè posava exemples, sé molt bé el que he dit, senyor diputat, de botiguers, de comerciants, que normalment no són autònoms i que normalment són societats. I no digui que jo he dit el que no he dit i no rebati un argument fantasma (*veus de fons*) que vostè s'inventa.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

De la mateixa manera, i acabo, senyor president, tampoc he dit que la seva iniciativa arribi tard; el que he dit és que la seva iniciativa arribarà tard al Congrés perquè es veurà d'aquí a un any amb sort.

I, si us plau, miri's el vídeo, llegeixi el diari de sessions...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...i prepari's la rèplica després d'estudiar-se'ls.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, honorables consellers..., bé, calma, serenitat, senyor Teixidó, calma. El país està vivint certament moments polítics intensos i convulsos, però calma, que tot té solució. I això té una solució molt fàcil que és presentar-la a Madrid. Anem-hi plegats, d'acord?

Miri, jo per no reiterar els arguments, diríem, de fons d'allò de què podem divergir en aquesta proposta que ens presenten sí que li vull dir dues coses: primer, no es pot harmonitzar l'IVA amb l'IRPF. Pot venir aquí i dir el que vulgui, no es pot harmonitzar, són dos impostos amb fets imposables que graven coses diferents. I no es pot venir aquí i dir harmonitzem l'IVA amb l'IRPF. No hi estic d'acord, jo no estic d'acord que es pugui afirmar això.

En tot cas, vostè sap que a l'IVA existeix aquesta possibilitat que vostès proposen adaptar-la també a l'IRPF, i per què? Doncs, perquè la transferència de béns patrimonials, el particular a l'IVA es considera un autoconsum. D'acord? I què passaria? Que quina complexitat seria poder-se autorepercutir, seria molt complex. Per això l'IVA ho reflecteix. L'IRPF, no, per què? Doncs, per la impossibilitat aquesta de distingir els elements patrimonials afectes a una activitat empresarial o personal. I això és així li agradi o no. És pel mateix motiu o aquest mateix criteri el que porta el mateix IRPF a excloure la consideració de bé [#]afecte als comptes bancaris. Vostè sap que això és així i té aquest motiu.

Però no vull entrar en els temes tècnics. Jo crec que hem d'anar a una discussió o un debat polític. Vostè deia: «Nosaltres volem ajudar els autònoms.» Vostès volen ajudar els autònoms? Nosaltres sí, ja li ho dic, volem ajudar els autònoms. Com ho podem fer? Doncs, crec que ho hem de fer discutint sobre aquesta proposta perquè no hi estaríem absolutament d'acord, sinó que crec que s'ha de perfilar, perquè hi ha algunes mancances i hauria de ser millorada, però podem fer-ho junts. Però hem de fer-ho junts a la cambra que té les competències per aprovar, doncs, aquesta proposta, i això és a Madrid. I perquè pugui ser efectiu ho hem de presentar al Congrés dels Diputats. Perquè aquí celebrem, si no hi ha cap novetat d'última hora, el penúltim Ple d'aquesta legislatura, vostè sap que en el penúltim Ple d'aquesta legislatura... Diu: «Això si queda aprovat quedaria pendent.» Miri, deixi'm recordar-li

una proposta que no és d'aquesta legislatura, que és de l'anterior: el tema dels peatges. El recorda? Proposta que es va aprovar a l'anterior legislatura per portar al Congrés, al Congrés encara no ha estat aprovada. En el millor dels escenaris possibles –en el millor dels escenaris possibles–, això no s'aprovaria en el Congrés fins d'aquí a quatre-cinc anys, en el millor dels escenaris possibles.

Per tant, no em sembla que això en aquest moment sigui fer una bona política, una política possibilista i pragmàtica, anem a fer una bona política portant-ho plegats a Madrid, perquè això que fa vostè avui aquí és electoralisme, és campanya electoral, no és política com cal, política efectiva, possibilista i pragmàtica, perquè si no, ho presentarien directament a Madrid.

Vostè, i utilitzaré la seva terminologia, ens ha dit: «Nosaltres simpatitzem amb els autònoms.» Miri, nosaltres també simpatitzem amb els autònoms. I li diré més: nosaltres simpatitzem amb Convergència i Unió. Què li sembla? Doncs, això vol dir que li proposem fer-ho a Madrid, li proposem fer-ho a Madrid, i a més, tal com vostè ens deia, units. Anem units al Congrés i li proposem en el Congrés a Madrid presentar-ho plegats, totes les forces polítiques. A veure si el PP també ho vol presentar plegats a Madrid. I tal com deia el portaveu de Convergència, doncs, tindrà alguna possibilitat –tindrà alguna possibilitat–, perquè ara no la té.

Vostès no volen portar realment endavant aquesta proposta, no volen portar endavant aquesta reforma, perquè ja li dic que en el millor dels escenaris, doncs, això supera el quinquenni. Estratègia partidista? A mi em sembla que sí. I és trist, és trist venir en aquests moments a fer aquestes gesticulacions, perquè sap qui genera una gran frustració en aquest moment als autònoms? Doncs, jo crec que Convergència i Unió fent aquesta gesticulació, això és teatre, senyor Teixidó. A banda dels seus dots interpretatius en aquesta tribuna, que en sap molt i li ho reconec, el contingut és de teatre. I, per tant, si vol modificar alguna cosa, fem-ho plegats i fem-ho a Madrid, que és on pertoca mentre l'IRPF sigui un impost estatal, que les competències del qual evidentment són del Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

La senyora Maria Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos sobre la proposta de Convergència i Unió.

La veritat és que jo crec que si un ciutadà està veient el debat estarà força intranquil, perquè sembla que aquest Parlament de Catalunya no pot ser la veu dels comerciants de Catalunya, no pot ser la veu dels autònoms de Catalunya, no pot ser la veu precisament del que Catalunya ha pogut exportar arreu del món, ser els promotors dintre d'Espanya, dintre d'Europa d'aquell esperit emprenedor que ha fet que arribéssim a qualsevol part del món impulsant les nostres empreses i els nostres negocis. És a dir, és com renunciar a part de la història de Catalunya. No ho entenem, sincerament.

Creiem, per altra part, que no és incompatible el fet que es presenti una mesura a la cambra catalana i que després pugui ser assumida, com ho han estat moltes –com ho han estat moltes– que han nascut en algunes de les patronals, associacions i col·legis professionals catalans i després han estat reflectides a la cambra del Congrés dels Diputats. Per tant, no entenem aquest missatge que sembla de tirar tovallola, de final de legislatura, sobretot d'esgotament per part dels grups que donen suport al Govern.

Senyor Teixidó, representant de Convergència i Unió, nosaltres hi donarem suport, sobretot perquè considerem que si en aquests moments s'ha de sentir un missatge que sigui diferent al de l'atur, que sigui diferent a les retallades, que sigui diferent al que han estat les polítiques del Govern de Catalunya i d'Espanya és precisament el missatge polític que hi ha solució, que algú vol canviar la normativa, que algú vol establir mecanismes de flexibilitat dintre d'unes normes, que en el seu moment poden haver estat bé, però que en qualsevol manera hi han hagut consultes a l'Agència Tributària, hi han situacions que els mateixos agents de l'Agència Tributària et reconeixen que són injustes. I, en tot cas, nosaltres entenem o volem entendre que la seva proposta el que pretén és aportar aquesta flexibilitat.

És més, considerem que la forma jurídica amb la qual s'aborda un negoci a Catalunya i a Espanya, per no parlar de la dimensió de la mateixa empresa, siguem reals, aporta uns diferents paràmetres que en alguns moments poden arribar a ser injustos. Per què vostès no volen abordar aquest debat? És que això no és veritat? Nosaltres considerem que sí. I per què la cambra catalana no pot veure que la forma jurídica, la dimensió empresarial i, per tant, la manera amb què s'aborda el tractament, en aquest cas, la proposta tractava sobre un vehicle, pot qüestionar-se i sobretot pot millorar-se?

El Grup Popular considera que és honest agafar, doncs, la proposta. Com ha dit el senyor Teixidó, nosaltres també hem rebut a persones autònomes, a petits botiguers que ens traslladen: «Ja m'agradaria tenir el vehicle propi i el de l'empresa, però és que a més treballo a casa meva, no em puc descomptar el llum, ni l'aigua, ni la part de l'espai que estic dedicant... Si us plau, el vehicle per mi no és un luxe, no tinc qualsevol vehicle. És veritat, no tinc una furgoneta perquè a més haig de portar la família.» És a dir, no és tan senzill, no tothom pot tenir el vehicle per a la feina i el vehicle per a ús privat.

Però el que m'ha semblat que encara..., m'ha dolgut molt com a ciutadana, és el fet que s'ha posat en dubte i, per tant, s'ha pretès d'alguna manera gravar la presumpció del ciutadà que no vol complir la llei. No, no, el ciutadà està complint la llei, el que passa és que en les mateixes inspeccions moltes vegades els professionals que ens dediquem a això ens hem trobat en situacions que et donen la raó, però [#]diu «és que la llei diu això».

Doncs, el que ha pretès aquesta proposta és dir...

Fitxer 28

escolti'm, no al 100 per cent, però, potser, al 50 per cent. Naturalment, sempre hi haurà, per part de l'Administració i per part del contribuent la possibilitat de demostrar si això és així o no i, per tant, no es tracta que, en aquests moments especials, el

contribuent hagi de posar-se en dubte i en qüestionament. Jo crec que, precisament, després de trenta anys de democràcia, doncs, la gent, en aquest país, té molta consciència que complir amb les seves obligacions fiscals i tributàries..., i em sembla que, des d'aquest faristol, especialment, no s'ha de posar en dubte aquesta manera.

Però és que, a més, si mirem la forma de càlcul i comparéssim el que el senyor Comín ens estava plantejant, que és l'impost de societats i l'impost de l'IRPF, veiem que, de sortida –de sortida–, en el món del petit empresari, també hi hauria una segona discriminació, l'impost de societats tindria un tram pla i, en canvi, l'IRPF és progressiu, per tant, s'està parlant amb un element #consustancial# en moltes activitats per poder desenvolupar la tasca del petit empresari. Però és més, pensi que molts empresaris petits tenen aquesta possibilitat, però és que molts professionals no la tenen, que hi ha un mecanisme dintre de l'IRPF, que és l'estimació objectiva, amb el qual molts professionals que sí activitats empresarials, no poden acollir-s'hi, de tal manera que la realitat fiscal, doncs, té moltes mancances que, segurament, esperem que, des del món polític i des de la sensibilitat i, sobretot, des de l'experiència de cada dia, s'ha d'afrontar i sap què és aixecar-se per aixecar una persiana o per fer una activitat i portar tota la càrrega empresarial a les seves esquenes, crec que hem de tenir aquesta sensibilitat per col·laborar que aquests emprenedors no vegin que tenen davant seu una administració a la qual no li arriba, doncs, els mecanismes que té a la seva disposició per tal d'impulsar, per tal de motivar i per tal de fer que aquestes qüestions es puguin, com a mínim, posar sobre la taula i treballar, eh?, segurament, hi hauria aquestes i moltes altres, però no veiem el perquè no es vol abordar aquest debat.

Respecte al tema que ens presentava la senyora Gomà, per què s'aborda en aquesta cambra i no pas en l'altra, a veure, nosaltres estem disposats a poder donar suport a propostes com aquestes, però esperem el seu vot en el Congrés dels Diputats i l'esperem d'una manera entusiasta, perquè vostès són els que, després, donen cobertura a algunes polítiques econòmiques i socials que són les que apugen els impostos als ciutadans i són les que, precisament, han vist gravades, amb la seva situació fiscal, i recolzades les polítiques del senyor Zapatero, per tant, és una qüestió contradictòria.

Pensem que, si aquest missatge arriba des de la cambra catalana, no seria obstacle perquè el senyor Zapatero, que, ara, està en un debat de l'estat de la nació, pogués incorporar en aquest debat o, com no, en un acord de Govern proper, de ministres, un acord com aquest, està en les seves mans, és el seu partit amic o el mateix partit el que té, en aquest cas, les majories.

Nosaltres sí que li diem que, quan nosaltres tinguem possibilitats de governar, que esperem que sigui aviat, aquestes propostes, i especialment si vénen de la cambra catalana, seran recollides.

Però és que, a vostè, que li agrada tant, des del Partit Socialista, al senyor Comín, plantejar-nos a vegades, doncs, com funcionen altres països, precisament, vostè sap que la flexibilitat que existeix en alguns sistemes tributaris europeus és molt més oportuna i molt més propera a les activitats que el que és el sistema fiscal espanyol i, per tant, sense entrar en detalls, perquè tampoc ha estat objecte de la proposta, nosaltres sabem que vostè n'és coneixedor i que, en dret comparat, també trobaríem figures per tal d'abordar aquesta mesura.

El moment. Nosaltres pensem que qualsevol moment és idoni per començar a fer quelcom per l'empresariat, pel professional, pel petit empresari, tan se val que acabi la legislatura. Sembla que estem dient als ciutadans que, quan acabi la legislatura fins que hi hagi un nou govern, aquí, a Catalunya, no es farà res. No, no. És que les empreses, els autònoms, els professionals, l'endemà i també en campanya, continuen treballant, continuen tenint els seus vehicles al carrer i, per tant, aquesta resposta no es pot llançar.

Nosaltres, com a Partit Popular, agafem el compromís, des d'aquest faristol, que continuarem treballant i aportant mesures fiscals per tal de condicionar i que, sense escudar-nos en un sistema d'esquerres o de drets, com alguns pretenen manifestar, no hi hagi el dubte de confusió de patrimoni sobre els ciutadans de Catalunya, nosaltres pensem que els ciutadans contribueixen d'una manera prou #gravosa# respecte al que reben, en aquest cas, dels serveis per part del Govern de Catalunya i, en tot cas, la pujada d'impostos no està justificada sempre. Alguna responsabilitat tenien els que ens han portat a la crisi, alguna responsabilitat tenen els que van negar

la crisi, alguna responsabilitat tenen els que han pujat el sostre d'endeutament i de despesa en aquest país. Per tant, suposo que aquests que també acusen els ciutadans de Catalunya i els autònoms que no corresponen a Catalunya amb la seva contribució impositiva haurien, primer, d'entonar el «mea culpa» i assumir, des del Govern de Catalunya, les responsabilitats que tenen vostès cap als autònoms, que els han posat contra les cordes, que els han oblidat i que s'estan escudant en un debat d'esquerres i de dretes per assumir la seva responsabilitat. Sí, senyor Comín, miri cap enrere, que és el que estan fent vostès durant tota la legislatura.

Gràcies.

El president

Senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández. Moltes gràcies pel seu to de veu. Jo, a mesura que em faig gran, sordejo i sé que vostè cridava fort, precisament, perquè el pogués sentir amb tota claredat, cosa que li agraeixo extraordinàriament.

Jo ja li he dit alguna vegada que a vostè el perd la retòrica, entenent per retòrica un discurs construït per l'efecte, per l'embolcall, més que en el contingut. Em declaro vençut en aquest aspecte i, per tant, jo l'única cosa que faré serà argumentar.

Primera qüestió, per què avui i aquí.

Si vostè i jo hem d'anar a Sitges, però vostè agafa la carretera i se'n va a Mataró, jo pensaré: «El senyor Fernández té alguna cosa a fer a Mataró, segur que sí, i, després, anirà a Sitges.» Vostè té un grup parlamentari a Madrid. Si vostè el que vol és l'aprovació d'aquesta mesura, anirà molt més de pressa a Sitges per la C-32 que anant a donar la volta per Mataró. Però vostè a Mataró té alguna cosa a fer, aquí té alguna cosa a fer: intentar reeditar vells tòpics.

Perquè hi ha una cosa que no podem fer aquí. Si aquesta mesura que vostès proposen fos la solució per als autònoms, els sis grups presents li votàriem a favor. No es pot plantejar un tema fiscal concret, que és del que estem debatent, avui, aquí, com

si això fos el ser o no ser d'un sector, com si d'aquí en depengués. Perdoni, jo l'he escoltat molt atentament i sé el que vostè ha dit i se'n podia treure això. Per tant, el debat no és sobre els autònoms en general, sinó que el debat és sobre una mesura concreta que, ara, analitzarem.

Miri, un vehicle que està en una empresa, en una societat, deduïble al 100 per cent, exigència d'exclusivitat. Un vehicle que està en un privat, no té cap mena de tractament fiscal favorable. Hi ha una solució intermèdia per a aquell petit empresari o per a aquell autònom. Escolti, miri, com que sé que vostè el farà servir a mitges, el deixo que ho faci en l'IVA, però no m'ho barregi amb l'IRPF i això té un motiu, el motiu és que la immensa majoria –la majoria– de les activitats dels autònoms no està en estimació directa. Les que estan a estimació directa, que és ingressos menys despeses, el debat que vostè proposa podria tenir interès, però vostè no ho proposa només per als d'estimació directa, ho proposa per a tots. Però els que estan a estimació objectiva, sap vostè que ja hi han uns mecanismes correctors i aquests mecanismes correctors, precisament, inclouen això. Per tant, d'alguna forma, vostè estaria ajuntant dues mesures complementàries.

Vostè també s'ha oblidat de dir que estem en una situació de problemes de dèficit i, per tant, ha passat molt de passada que, aquí, hi hauria una disminució de recaptació, aquesta recaptació que vostès, a pessics, es van carregant.

Però deixi'm que li digui una mica quin és el context –deixi'm que li digui quin és el context–. Vostè coneix la renda nacional. 47,4 per cent són rendes salarials, a la baixa. 43,73 és excedent brut d'explotació. Està d'acord amb aquestes xifres? Són de l'INE, deuen ser bones. Mirem què han aportat els 16,9 milions de declarants. 325.175 milions d'euros. Cada declarant, per rendiment del treball, declara una mitjana de 19.288 euros. Sap quant declaren les activitats econòmiques a l'IRPF? 28.553, només 9.200 euros cada un. Aquests són els que encara hem d'afavorir?

Però és que, escolti'm, resulta que, si hi vol afegir encara l'impost de societats, eh?, aquests assalariats, que són el 47,40 per cent de la renda nacional, estan aportant el 85 per cent dels ingressos; els excedents bruts empresarials estan aportant –que són el 43 per cent de la renda–, comptant conjuntament IRPF i societats, el 14 per cent.

Això no el fa reflexionar? Vostè manté que els que representen el 47 per cent de la riquesa aportin el 85, els que representen el 43 aportin el 14 i encara hem de continuar incrementant el que són...?

Perdoni, i, si aquí estiguéssim parlant... Senyor Teixidó, senyor Teixidó, jo respecto els torns i li demano que vostè me'ls respecti. Molt bé. Moltes gràcies.

Si estiguessin dient: «No, és que, en aquest país, no s'ha fet res.» Sap quin és el cost de les mesures d'estímul fiscal a les empreses que s'han adoptat? 8.120 milions d'euros en els últims anys, un 0,8 per cent del PIB. Sap quin és el tipus efectiu de l'impost de societats en el nostre país? En el 2004, era el 25 per cent; en el 2008, ha baixat al 18,4 per cent.

Perdoni, aquest esforç, amb el petit empresari, s'ha fet, s'està fent i el que també ens ha de preocupar és mantenir una estructura fiscal raonablement equilibrada i justa –a ningú no li agrada pagar impostos, ja ho sabem– per sostenir allò amb què jo i crec que vostè estem d'acord, que és un estat del benestar tal com, en la nostra cultura europea, entenem.

Miri, si aprovéssim la seva proposta, a més a més que instauraríem la norma que, per anar a Sitges, s'ha de passar per Mataró, però, al marge d'això, ens trobaríem amb les següents conseqüències.

Rebaixa de la recaptació. Hi insisteixo, és important i la volem tenir en compte, cosa que vol dir o menys serveis o major pressió cap als assalariats, allunyant-nos d'Europa, senyor Fernández –allunyant-nos d'Europa.

Introduiríem situacions de greuge comparatiu. Li posaré un exemple molt fàcil. Dues persones que fan, exactament, la mateixa feina, un assalariat i un autònom, i que fan servir el cotxe únicament per anar a treballar. L'assalariat no tindria dret a deducció en l'IRPF, l'autònom el tindria. Això és lògic?

Disminuiria l'equitat del sistema fiscal, evidentment, perquè, a rendes iguals, no hi hauria el mateix tractament. Les rendes que, en aquest moment, menys aporten, encara serien les que aportarien més.

Complicaria la gestió tributària, perquè, en aquests moments, la norma és clara: «A vostè li deixo deduir per l'IVA, a vostè no li deixo deduir per l'IRPF.» «Oh, és que jo el faig servir...»

Senyor Fernández, jo tinc una experiència professional i, anant per les empreses i anant pels negocis, eh?, no és que jo malpensi, és que ho he vist, és que anant per les empreses i anant pels negocis, eh?, se'n veuen molts de vehicles que no tenen absolutament res a veure amb el que és l'activitat, eh?, vehicles, moltes vegades, d'alta cilindrada.

Possibilitaria, per tant..., hi hauria la possibilitat de frau i complicaria l'acció de l'agència i això crec que no ens convé.

I, a més a més, llançaríem un missatge desconcertant. En un moment en què el dèficit està obligant a una sèrie d'esforços..., o és que és divertit abaixar sous, reduir determinats serveis? En el mateix moment que faríem això, resultaria que, a una determinada gent, estaríem dient-li que no: «A vostè li dono una facilitat fiscal que, en aquest moment, no té» i emetríem, sobretot, el que jo crec que és un missatge letal, perillós i que jo no me'l crec, a pesar que vostès, amb això, fan molta demagògia: jo no vull, no em crec que baixar els impostos es pugui fer sense o incrementar-los en una altra banda, i sempre anem a parar a les nòmines, o es pugui fer sense rebaixar el nivell de serveis, sense allunyar-nos d'Europa.

Fitxer 29

...i tot això, senyor Fernández, em porta a un seguit de... Senyor Fernández, jo me l'he escoltat molt calladet, faci el mateix. A mode de conclusions, per tant, la primera és òbvia, no compti amb els vots d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa per tirar això endavant.

El segon seria un missatge per als assalariats i per als pensionistes d'aquest país. Senyors, desconfiïn de Convergència i Unió, encara no ha entès que una base fiscal

és suficient, és un element imprescindible per disposar de serveis públics i encara no ha assumit que l'equitat entre rendes, entre les rendes del treball i la resta, és un element de justícia. I, com que encara no ha assumit això, ens porta aquí una proposta que des del punt de vista fiscal és regressiva, que des del punt de vista és injusta, que és «tendiciosa», que és insolidària amb els que més malament ho passen, o és que els treballadors d'aquest país no ho passen malament també? I que posa en perill una vegada més la qualitat i l'existència dels serveis públics. I tot això, la seva retòrica no ho arregla en absolut.

Moltes gràcies.

El president

Senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, ha dado de sí, ha dado de sí la proposición de ley. La verdad es que cuando la lei pensé que iba a ser una proposición que terminaría aquí, y termina aquí, por el cauce reglamentario por decirlo de alguna manera, a pesar de que aquí en esta cámara se han aprobado proposiciones de ley relacionadas con el IVA que se han llevado a las Cortes Generales.

Y precisamente recuerdo que el reproche que hoy le han hecho los grupos parlamentarios al diputado proponente lo planteé yo en aquellos momentos, es decir, «oiga, por qué ir..., si no vamos por la vía más corta...» Y las razones que se ha argumentaban en aquellos momentos fueron las que he escuchado hoy al diputado Teixidó en boca del diputado Comín. Es decir que el mundo da muchas vueltas y realmente unas veces vale para una cosa y otras veces vale para otra, es decir que con lo cual, bueno, pues digamos que los personajes son intercambiables y, en este caso, pues lo son evidentemente. El cauce, sin duda el más rápido es el de las Cortes Generales, eso no hay ninguna duda.

Ya ha conseguido hoy aquí algo, lo cual es realmente meritorio, que es poner de acuerdo a Esquerra Republicana y a Convergència i Unió i al Grupo Popular en una

medida que probablemente apoyarán todos en el Congreso de los Diputados, es decir que realmente la propuesta a efectos..., la proposición a efectos, digamos, de viabilidad ha tenido un cierto eco. Con lo cual el objetivo puede que se haya conseguido por parte del diputado Teixidó sabiendo, como creo que sabía, que el fin de esa proposición de ley al menos acababa en [#] la tramitación en esta cámara hoy.

Entrando a valorar el fondo, el objeto de la materia, yo creo que hay una cosa que sí que es evidente, es que desde el año 98 en el que se produce la entrada en vigor de la [#] legal de afectación de los vehículos a la actividad del 50 por ciento. Es decir, desde ese momento, desde el año 98, existe una situación discriminatoria entre los trabajadores autónomos, que realizan una actividad empresarial y al mismo tiempo utilizan un vehículo con fines particulares, entre la regulación que tiene el IVA y la que tiene el IRPF, y eso es así, eso lo dicen todos los tratadistas, no es que lo haya dicho el señor Teixidó, es que lo dicen todos los tratadistas, las asociaciones de autónomos y hoy únicamente se ha hecho, se ha hecho eco, se ha acogido, digamos, de una iniciativa popular dentro del colectivo de los trabajadores autónomos.

Sí que es verdad que, como norma general, tanto la normativa del IRPF como la del IVA vincula la deducción de gastos o cuotas soportadas con la obtención de ingresos o repercusión de cuotas. Es decir, en todo momento se pretende correlacionar el gasto con el ingreso en el caso del IRPF y la cuota deducida con la cuota devengada en el IVA. Diferencia, notable, el concepto claro de afectación exclusiva, en el caso del IRPF para obtener el cien por cien, que es el cien por cien en definitiva, ha de ser la afectación exclusiva y en el caso del IVA no. Y es un problema de prueba sencillamente. La interpretación que hacen la normativa del IVA lo facilita en cuanto que introduce una presunción y en el caso del IRPF la normativa no lo facilita porque no existe esa presunción, tan sencillo como eso.

Eso ha dado lugar a consultas, consultas vinculantes de la Dirección General de Tributos, y que ha sostenido que en el fondo es eso, un problema de prueba, no de fraude, de prueba, yo creo que eso es importante, eso es importante. Hemos de matizar y no [pretender #]. Para facilitar –para facilitar– esa vía, en el caso del IVA se presume que el 50 por ciento se dedica a la actividad en el caso de uso polivalente y

en el caso del IRPF no se presume eso. Pero es una presunción que se puede destruir, de forma que Hacienda puede probar que es inferior y el trabajador autónomo o el profesional puede probar que es superior el 70 por ciento, el 60 por ciento, estamos hablando de una presunción. Ese mismo sistema se puede contemplar en el IRPF, porque la misma dificultad de prueba existe tanto en el IRPF como en el IVA para acreditar la existencia de un uso compartido para actividad profesional y actividad particular del vehículo.

Yo creo que el señor Teixidó, el diputado, el honorable diputado señor Teixidó, lo ha situado correctamente en términos de armonización, yo creo que es eso, es un tema de armonización, que por supuesto tiene las repercusiones que bien ha determinado el diputado señor Pi. Pero lógicamente, si estamos hablando de armonización, también estamos hablando de equidad en esta materia. Estamos hablando de equidad a mi juicio.

De ahí que entienda que a lo mejor realmente la vía es exagerada, hacer una modificación de la ley para eso cuando a lo mejor con una consulta vinculante o con una interpretación más flexible que se permitiera por parte de Hacienda y que apliquemos el criterio que se aplica al IVA, al IRPF, a lo mejor era posible. Pero en todo caso lo que se pretende con la proposición de ley es una norma de carácter interpretativo, aclaratorio y que introduzca la paz fiscal en esta materia, porque genera problemas y eso es así.

De ahí que yo vaya a dar y dé apoyo a la proposición de ley, no porque crea que realmente vistos los tiempos en los que nos encontramos fuera posible que la tramitación parlamentaria, pues, la hiciera factible, es cierto que estamos no sé si en la última o penúltima sesión parlamentaria, no sé si habrá alguna en septiembre o no, pero estamos en el final de la legislatura y a lo mejor sí que es cierto, vista la escasa rapidez que tienen las iniciativas de los grupos parlamentarios de la oposición, pues visto eso realmente probablemente no [daría #] lugar a la posibilidad de aprobar la proposición de ley puesto que lógicamente se abriría el periodo de enmiendas.

Pero en todo caso sí que ha servido para plantear un debate que afecta a mucha gente, más de la que nos creemos, y que darle seguridad jurídica al tema, yo creo que

es en ese aspecto es transcendental y sencillamente por un tema de equidad, de armonización, pues es justo y razonable el planteamiento que se ha hecho hoy por parte del diputado señor Teixidó.

No hablaré de las palabras gruesas que se han escuchado a lo largo del debate, por una razón, puesto que yo esta mañana a lo mejor también las he utilizado cuando he hablado de populachero y populista a la hora de referirme al incremento de la tarifa para los más ricos, porque me parecía que realmente vistas –vistas– las razones que en el fondo –que en el fondo– sostenían ese debate y la transcendencia recaudatoria que lo contenía y la demora en el tiempo, *in illo tempore*, que se..., cuando se materialice esa proposición de ley, desde luego hablar de electoralismo referida a esta medida, cuando esta mañana se ha planteado un proyecto de ley claramente electoralista, creo que es por lo menos no equitativo.

Por lo tanto daré apoyo a la proposición de ley y le invito a que en el Congreso de los Diputados tenga más suerte que la que ha tenido hoy aquí la iniciativa.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació aquesta proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 72 vots a favor i 60 en contra, per tant la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Alteració de l'ordre del dia

El punt novè queda posposat a demà al dematí a petició dels grups parlamentaris i serà el primer punt que tractarem.